

HistoSchool

D'Gréitche an de Péitche bei de Kollerten

D'Gréitche ass houfreg. Hatt däerf haut fir d'éischt Kéier dem Papp säi Mëttegiessen op d'Schaff bréngen. Bis d'lescht Woch hat seng Mamm dat gemaach, mee déi huet net vill Zäit.

- Du bass elo grouss genuch ! hat si gesot. An da kriss de däi Papp alt e bësse méi ze gesinn.

Bei all Wieder geet de Papp moies fréi aus dem Haus a kënnt doudmidd owes heem, wann d'Gréitche schonn am Bett läit. Hie schafft an der Steekaul. Wann een d'Gréitche freet, wat säi Papp vu Beruff ass, äntwert hatt « Kollert ». Wat dat fir eng Aarbecht ass, weess hatt net. Mee vläicht gëtt et dat elo gewuer, wann et him d'Mëttegiesse bréngt.

Éinescht, wéi hatt aus der Schoul koom, stoung d'Mamm schonn op der Dier. Si huet him ee Kuerf an de Grapp gedréckt, do ass en Dëppche mat waarmer Zopp an eng Kuuscht dran.

- An träntel net ënnerwee! hat d'Mamm him nogeruff. Net dass d'lesse kal gëtt.

Um Eck steet de Péitche op d'Gréitche ze waarden. Dat ass säi Schoulkommerod, an hien huet och esou ee Kuerf derbäi. Hie mécht dat scho méi laang, dofir kënnt hie sech ganz dichteg vir.

- Dajee Gréitche! ríft hie vu wäitem. Wann s de gären häss, dass ech der de Wee weisen, da muss de viru maachen.

D'Gréitche probéiert e puer Schrëtt ze lafen, mee do wackelt säin Dëppchen.

- Hopla! ríft hatt. 't ass alt gutt, dass ech net op mäi Rack gesab-belt hunn.

Déi gutt Kleeder däerfen net knaschteg ginn, well hatt huet keng aner. Dofir muss hatt och gutt oppassen, wou et hintrëppelt. An der Nuecht war en Donnerwie-der, an et sinn iwwerall grouss Pill op der Strooss.

- De Mëtteg gëtt et erëm schéin, stellt de Péitche fest a kuckt an d'Luucht.

D'Wolleke verzéie sech a maachen dem bloen Himmel Plaz. En Trapp Schmuebelen zitt laanscht mat vill Kaméidi. Eng vun hinne flitt ganz niddereg iwwert hir Käpp. Si huet e Putsch Gras am

HistoSchool

D'Gréitchen an de Péitchen bei de Kollerten

Schniewel a flattert am Zickzack op ee grousst Haus zou, dat matzen an engem wonnerschéine Park läit. Am Eck vun enger Fënster ass si am Gaang en Nascht ze bauen. Wéi si d'Kanner erbléckst, léisst se sech op engem Bam néier, deem seng Äscht iwwert d'Strooss reechen.

- Du hues der awer eng schick Wunneng erausgesicht! rífft de Péitchen.
- Ziiirrrritt! äntwert d'Schmuebel. A wann der rrrréischt kënnt gesinn, wéi dat dobannen ausgesäit!. Ech ginn es net midd, zur Fënster erranzeluussen. Ziiirrrritt!
- Do mussen dichteg Leit wunnen, mengt d'Gréitchen. A wat hunn déi vill Plaz! Meng zwee Bridder an ech, mir mussen eis eng Kummer deelen...
- Dat ass jo och eng Villa, erkläert de Péitchen. Déi gehéiert den Direktere vun der Stengeforter Schmelz, der Famill....
- Schmelz? fret d'Gréitchen. Wat ass dat?
- Schschmmmelzzzz! mécht d'Schmuebel. Dat ass liicht z'errroden! Do schmélzen se um Enn vum Wanter de Schnéi, fir dass et ka Fréijoer ginn. Ziiirrrriitt!

Déi zwee Kanner laachen.

- Merci fir deng Erklärung, léif Schmuebel, kickelt d'Gréitchen. Mee ech mengen, do läis de falsch.
- D'Schmelz, dat ass déi grouss Fabrick dohannen. seet de Péitchen. Dat läit op eise Wee, vläicht gi mer do méi gewuer. An elo komm, Gréitchen, mir musse virun. D'Zopp gött kal!
- Waart emol! rífft d'Schmuebel hinnen no. Ech hunn hei eppes fir iech.

Si verschwénnt an hirem Nascht a kënnt mat engem Stéck Schnouer eraus.

- Déi hunn ech fonnt, wéi ech no Moos a Gras gesicht hu fir et dobanne gemittlech ze maachen. Vlät kënnt dir sou eppes gebrauchen? Ziiirrrritt!
- Wie weess, sou eng Schnouer kann een ëmmer gebrauchen, mengt de Péitchen a stécht de Kaddo an d'Täsch. D'Kanner maache sech erëm op de Wee.

LE GOUVERNEMENT
DU GRAND-DUCHÉ DE LUXEMBOURG
Ministère de l'Agriculture, de la Viticulture
et du Développement rural

Europäischer Landwirtschaftsfonds für die Entwicklung des ländlichen Raumes. Hier investiert Europa in die ländlichen Gebiete.

D'Gréitchen an de Péitchen bei de Kollerten

Virun der Schmelz ass décke Betrib. Och hei kréien d'Aarbechter vun hire Fraen a Kanner d'Mët-tegiesse bruecht. D'Gréitche kuckt op déi grouss Kamäiner, aus deenen décken Damp eraus-quëllt. An dobäi knuppt et bal mam Jängi, dem Péitche sengem Bänknoper aus der Schoul, zesummen.

– Gréitche! Kanns du net virun dech kucken? rífft de Jängi.

De Péitche dréckt him en A zou.

- Du muss entschëllegen, 't ass déi éischt Kéier fir hatt...
- Jängi! Wat méchs du dann hei? fret d'Gréitche verwonnert.
- Ma ech hu mäint schonn ofgeliwwert, erkläert de Jängi a weist hanneru sech. Mäi grouse Brudder schafft dobannen.
- Aha! Wat schafft hien dann do?
- Majo, beim Uewen... beim Déngen... Héichuewen... grommelt de Jängi an hofft, keng weider Froe gestallt ze kréien.
- Du hues eppes do, seet d'Gréitche a gräift dem Jängi an déi struwweleg Hoer. Ee Wollfuedem hat sech dora verfaangen. De Jängi gëtt rout am Gesiicht.
- Meng Mamm ass amgaang mer eng Mutz fir de Wanter ze strécken, erkläert hien. De Moien hat si Mooss geholl.

D'Gréitche wéckelt sech de Wollfuedem ëm d'Handgelenk, mee a Gedanken ass hatt scho bei sengem Papp. Hatt muss deen onbedéngt e puer Saache froen.

- Hm! Eng Schmelz, en Uewen,... Vläch hat d'Schmuebel jo net sou onrecht, an et gëtt wierkelech eppes do geschmolt...
- Awer kee Schnéi! laacht de Péitche.

Op eemol gëtt et ee fierchterlecht Gerubbels hannert hinnen. Déi zwee Kanner sprangen op d'Säit. Ee groussen „Tëmmer“ (Unhänger, Won), dee vun engem Päerd gezu gëtt, rullt laanscht. En ass voll beluede mat Steng. Nieft dem Päerd marschéiert en Aarbechter.

- Passt op, Kanner! Soss gitt der nach iwwerrannt! rífft hien.
- Wou gees du da mat deene Steng hin? jäizt de Péitche him no.
- Schlakentipp! äntwert den Aarbechter iwwert d'Schëller, an dann ass e schonn net méi ze héieren. Ee Stéck méi wäit tippt hien den Tëmmer, an d'Steng rullen op ee grouse Koup. Da

Histo School

D'Gréitchen an de Péitche bei de Kollerten

mécht hien d'Kéier a wénkt de Kanner am Laanschtgoen.

D'Gréitchen an de Péitche komme beim Schlakentipp un.

– Wat sinn dat do fir komesch Steng, stellt de Péitche fest. Déi gesinn aus, wéi wa se geschmolt wäeren.

Hie gräift an de Koup a sicht sech dräi kleng Steng eraus, déi him besonnesch interessant virkommen. Op eemol zitt hie seng Hand erféiert zréck. Do wibbelt eppes.

– Quak! seet eng déif Stëmm. Looss mech schlofen!

Eng Mouk kraucht tëscht dem Gestengs ervir. Si huet eng giel Sträif um Réck a kuckt zimmlech granzeg dran.

– Elo war ech frou, dass ech mech net selwer brauch anzegruewen, an da wëlls du mech nees erauszéien. Quak! iergert si sech.

– Firwat wëlls du dech dann agruewen? freet d'Gréitche verwonnert. Bei deem schéine Wieder.

– Hal mer op mat schéinem Wieder! knoutert d'Mouk. Ech hu léiwer, wann et däischer ass. Am Dag wëll ech meng Rou. Dofir gruewen ech mech an, soss géif ech an der Sonn verdrénken.

– An du fäerts net, wa se mat deem voll beluedenen Tëmmer kommen? freet de Péitche.

– Am Géigendeel! Déi Aarbecht hunn ech manner. Quak! Ech wéisst nawell gär, wien esou frou mat mir ass, dass e mer all Dag ee Koup Steng bréngt.

– Wéi schéin! stëppelt de Péitche. 't ass jo bal wéi ee Bouquet Blumen! Wann ech grouss sinn, schenken ech dir och all Dag ee Koup Steng, Gréitche. Hei hues de der schonn e puer.

Hien iwwerreecht dem Gréitche dräi Steng. Hatt fënnt dat guer net witzeg.

– Geschmolte Steng... Dat huet bestëmmt och mat der Schmelz ze dinn, iwwerleet hatt, iwwerdeems si weidertrëppelen.

Ee Stéck wäit féiert de Wee laanscht d'Eisebunn.

– Komm mir gi léiwer net iwwert d'Schinnen, warnt de Péitche. Dat ass d'Atertlinn, do misst all Moment en Z....

scho fänken d'Gleiser un ze zidderen, a gläich drop dauscht ee laange Gidderzuch laanscht. D'Gréitche an de Péitche sprangen op d'Säit a kucken deene ville Waggonen no.

LE GOUVERNEMENT
DU GRAND-DUCHÉ DE LUXEMBOURG
Ministère de l'Agriculture, de la Viticulture
et du Développement rural

Europäischer Landwirtschaftsfonds für die Entwicklung des ländlichen Raumes. Hier investiert Europa in die ländlichen Gebiete.

D'Gréitche an de Péitche bei de Kollerten

- A wat huet deen da gelueden? freet d'Gréitche a klappt sech de Stëbs vun de Kleeder.
- Wann e vun Habscht erfert kënnt, da missten et Kuele sinn, erkläert de Péitche. Dat hat ech eng Kéier gesinn.
- A wuer féiert en déi hin?
- Hei zu Stengefort bleift e stoen, an da fiert e weider bis op Péiteng. Iwwerall wou eng Schmelz ass, gi Kuele gebraucht, fir den Héichuewen ze hëtzen.
- Oh je, wat muss ech mengem Papp Lächer an de Bauch froen! rífft d'Gréitche.
- Ech kennen ee flott Spill, dat heescht Eisebunn! rífft de Péitche, stellt sech hannert d'Gréitche a leet him d'Hänn op d'Schëlleren.
- Maach deng Aen zou, ech sinn den Zuchféierer.

D'Gréitche marschéiert drop lass ouni eppes ze gesinn. De Péitche dirigéiert hatt, andeems en ëm liicht op d'Schëller dréckt fir d'Richtung unzeginn: lénks fir wann et no lénks soll goen, riets fir wann et riets ëm d'Kéier geet.

Ratsch! mécht et op eemol. D'Gréitche rappt d'Aen op. Hatt ass mam Rack an engem Schwaarz-bierstrauch hánke bliwwen. Ee Stéck Stoff hánkt erof.

- Oh je! Mäi schéine Rack! rífft hatt. Mee de Péitche tréischt et. Hie rappt dat Stéck ganz erof a stécht dem Gréitche et an d'Täsch.
- Dat do kann deng Mamm dach nees ubitzen!

Ënnerwee fänkt dem Gréitche de Kuerf u schwéier ze ginn, an och de Péitche huet Schweess op der Stier.

- Lo misste mer geschwë bei der Steekaul sinn, keimt hien, ausser Otem.

D'Gréitche bleift stoen.

- Jo mee,... wéi komme mer dann do weider?

Virun hinne läit en décke Bam queesch iwwert de Wee.

- Dee war gëschter nach net do! mengt de Péitche. Do muss hënt de Blëtz dran ageschloen hunn.

Hie probéiert, sech duerch d'Gestraich vun der Bamkroun ze kämpfen, rappt lénks a riets un

LE GOUVERNEMENT
DU GRAND-DUCHÉ DE LUXEMBOURG
Ministère de l'Agriculture, de la Viticulture
et du Développement rural

Europäischer Landwirtschaftsfonds für die Entwicklung des ländlichen Raumes. Hier investiert Europa in die ländlichen Gebiete.

D'Gréitchen an de Péitchen bei de Kollerten

den Äscht a stécht sech a sengem Äifer nach e puer Bengelcher an d'Täsch.

- Hal op, rífft d'Gréitchen. Dat do bréngt dach näischt. Mir müssen een anere Wee goen.
- A wa mer eis verlafen? freet de Péitchen ängschtlech. Ech kenne just dëse Wee.
- Dat kann dach net sou schwéier sinn, mengt d'Gréitchen. Komm mir kucke mol...

Wéi si sech esou beroden, gi se ëmmer erëm vun engem Päifen ënnerbrach. Virun hinne steet ee klenge Vugel mat enger schwaarzer Mask.

- Fip-fip-fip! Héiert der mech dann endlech?
- A wie bass du dann? freet d'Gréitchen.
- Fip-fip-fip! D'Leit nenne mech Wakeleefer, jipst de Villchen, an ech wunnen hei. Dofir passt op, dass der mäin Doheem net zertrëppelt, mat Äre grouse Plattféiss.

Am Sand direkt nieft dem Wee ass eng kleng Kaul, an där sëtzen dem Vugel seng dräi Kanner mat opgerappte Schniewelen a waarden drop, gefiddert ze ginn.

- Ma wann s du hei wunns, mengt d'Gréitchen, da bass du jo bestëmmt kënneg.
- Genee! fënnt och de Péitchen. Da kanns du eis och erklären, wéi mer vun hei aus bei d'Stee-kaule kommen.
- Mir kënnen jo als Belounung Saache sammelen, fir dass de däin Nascht besser kanns verstoppen, schléit d'Gréitchen vir a sammelt rondrëm wieleg Blieder, Gras, eng Plomm...
- Loosst dat léiwer sinn! Fip-fip-fip! rífft de Wakeleefer. Ech hu keng Rou, soulaang dir iech hei erëmdreift. Also kommt mat.

Hie fänkt un ze ditzten, dass d'Kanner bal net nokommen. Seng kleng dënn Been beweege sech esou séier, dass ee mengt, si géife sech ewéi Rieder dréinen.

- Maach lues! keimt de Péitchen.
- Waart op eis, rífft d'Gréitchen. Mir hu schwéier ze schleefen.

De Villche bleift poulriicht stoen, léisst d'Kanner nokommen a jauft weider. Dat geet e puermol sou, bis d'Kanner ganz ausser Otem sinn.

- Sou! Dohannen ass déi éischt Steekaul, an déi aner ee Stéckelche weider. Ech muss zrëck bei meng Kanner, déi hunn Honger. Fip-fip-fip!
- Honger hunn eis Pappe sécher och! rífft d'Gréitchen. Komm Péitchen, genuch getrëntelt!

HistoSchool

D'Gréitchen an de Péitche bei de Kollerten

Endlech hu se hiert Zil erreecht. Eng grouss eidel Plaz läit virun hinnen: d'Steekaul! Kee Bam a kee Strauch steet hei. Iwwerall just Kéip mat Steng, déi aus dem Fiels eraus geklappt oder gesprengt gi sinn. Tëschent de Steng schaffen d'Aarbechter. De Péitche erbléckst säi Papp ënnert hinnen. Dee sëtzt tëscht engem Koup onbehaene Steng op där enger, an engem Koup Paweeën op där anerer Säit. Hien hält d'Steng tëscht seng Knéien a bearbecht se mat engem Hammer, bis se eng véiereckeg Form hunn. Da geheet hie se bei d'Paweeën. Wéi hien d'Kanner gesäit, otemt en op a laacht.

– A wou ass mäi Papp? freet d'Gréitchen a kuckt ronderëm.

Do taucht och schonn ee grousst Päerd tëschent zwee Kéip aus Steng op, dat en schwéieren Tëmmer hannert sech zitt. Dem Gréitche säi Papp ass ënnerwee fir d'Steng erop bei d'Schinnen ze féieren, wou d'Aarbechter mat der Schëpp stinn, fir se op en Zuchwaggon ze lueden.

Dem Gréitche säi Papp ass grad esou erliichtert, wéi e säi Meedchen end-

lech mam Mëttegiesse gesäit. Hie mécht d'Brems vum Tëmmer an, setzt sech midd an hongereg op ee Fielsblock nieft dem Péitche säi Papp, dee scho fläisseg maufelt, an hält d'Dëppe mat der Zopp aus dem Kuerf.

- A wou hutt dir iech esou laang erëmgedriwwen?
- Papp, ech muss der allerhand verzielen! äntwert de Péitche.
- Jo mir hunn esou vill Froen dass ech guer net weess, wou ech soll ufänken, seet d'Gréitchen opgereegt.
- Da schéisst emol lass, äntwert de Papp a mécht hinne Plaz fir sech ze setzen.